

tryggende Kælpunkter for Hæren paa Fyn og i Sjælland. Man vilde da finde, at der kunde være ikke uvæsentlige Fordele forbundne med Anlæg af Kystbatterier, efter Omstændighederne enten aabne eller lukkede, til Beskyttelse af enkelte Havne og til at beherske visse Farvande. Som saadanne Punkter, der formentlig egne sig til de vigtigste permanente Batterianlæg, skal nævnes: Korsør og Kallundborg til Beskyttelse af Havnene, et Punkt ved Kysten Nord for Kronborg for at genere Indseilingen i Sundet samt et Par Punkter ved Agerøsfund til Dækning af Flaadestationen. Med Hensyn til hvilket Punkt i Sjælland der vilde egne sig til et permanent Anlæg, da er der allerede tidligere gjort Antydninger i saa Henseende.

Det skal dog strax bemærkes, at disse mindre Anlæg alle — maasse med Undtagelse af dem ved Agerøsfund — ville have en meget underordnet Betydning ved Siden af Hovedstadens Befæstning, hvorfor de maa stilles i 2den og 3die Række. Da de hverken kunne garantere Hærens Koncentrering eller kunne forhindre Landgang, ville de ikke synderlig kunne forlange Landets Forsvar, hvorimod en Befæstning af Hovedstaden mod Landstiden i Forbindelse med en Udvidelse og Forstærkning af Søbefæstningen og i Forbindelse med en Omordning og Udvikling af Hæren i de tidligere antydede Retninger vilde give en god Garanti for, at vi selv under de ugunstigste Om-

stændigheder vilde kunne forsvare os paa Landets vigtigste Punkter i flere Maanedes, Noget, som sandsynlig vilde bevirke, at vi slet ikke bleve angrebne, at vi kunde faa Lov at bevare vor Neutralitet under en europæisk Konflikt, hvis vi skulde ønske det.

At en Fjende da uden stor Uleilighed kan bemægtige sig Sjælland og Fyn, er vel sandt; men dels lader dette sig overhovedet vanskeligt forhindre, og dels maa man haabe, at det ikke bliver af Varighed, naar blot Stormagternes Interesse for Landets Bestaaen ikke er bleven svækket ved vor egen Ligegyldighed for ved de fornødne Ofre at bidrage vort til at bevare vor Selvstændighed; og det er da ikke alene det levende Forsvar, men ogsaa det døde — Flaademateriellet og Befæstningerne — der maa bringes op paa et tidssvarende Standpunkt, det er ikke alene personelle, men ogsaa materielle Ofre, der maa bringes, og ligesom Historien viser, at det danske Folk altid har været redebont til i Farens Stund at ofre Alt, Penge saavel som Liv og Blod, for at forsvare sig mod fjendelig Overlast, saaledes kan der forhaabentligt heller ikke være nogen Tvivl om, at Folket nu i Fredens Dage vil være villigt til at yde det Nødvendige, for at Landet kan staa med et vel forberedt Forsvar, naar den Krig engang kommer, som selv det dygtigste Diplomati ikke altid er i Stand til at forhindre.